

MITUL OGLINZII

Silvia Rîşnoveanu

MITUL OGLINZII

Iubitul meu, dacă ţi-e dor de mine
Şi de vei vrea să fiu mereu cu tine,
Ia-mi sufletul şi-nchide-l în oglindă,
Când vei privi, iubirea să-ti aprindă.

Va fi al tău pe veci. Şi-ntotdeauna,
Când, printre astre, răsări-va luna,
S-aprinzi, lângă oglindă, lumânare
Şi să mă chemi, atunci, cu voce tare.

Eu voi veni, şi-o mâna ţi-oi întinde,
Iar cu cealaltă, faţa ţi-oi cuprinde,
Şi-apoi, te voi iubi cu-nfrigurare,
Până când soarele din nou răsare.

Când tu vei vrea să nu mai ştii de mine,
Să spargi oglinda, care-n ea mă ţine,
S-o faci fărâme, cât de mici se poate
Şi să le-arunci în negură pe toate.

Căci doar aşa vei rupe legământul
Şi voi putea să părăsesc pământul,
Să pot să plec spre zările senine,
Iar tu, să nu mai ştii nimic de mine

Să am un suflet care râde iară,
Ca floarea ce-nfloreşte-n primăvară,
Sau liber, cum sunt razele de soare.
Mă vei închide în oglindă, oare?